

Αξίζει να φανταστούμε μια νέα ελληνική κοινωνία!

Κοινή Δημόσια Δήλωση για το Νομοσχέδιο περί Ιθαγένειας και Πολιτογράφησης Μεταναστών

Μεγάλο μέρος των σχολίων στη διαβούλευση που έχει ανοίξει το Υπουργείο Εσωτερικών στο www.opengov.gr/types είναι δυστυχώς αποτέλεσμα παραπληροφόρησης. Κάποτε δε προδίδουν ότι οι γράφοντες δεν έχουν καν αναγνώσει αυτό το ίδιο το νομοσχέδιο που επικρίνουν ή λασπολογούν. Η αβάσιμη κινδυνολογία περί αλλοίωσης του έθνους και περί φυλετικής διαφοροποίησης, είναι απαράδεκτη σε μια δημοκρατία και κάποτε ποινικά κολάσιμη. Μπορεί να προκαλέσει μόνο θύματα βίας, δυσανεξίας, χειραγώγησης, απογοήτευσης και ματαιώσης από όλες τις πλευρές. Μέσα στην προσπάθεια δημιουργίας πόλωσης και όξυνσης μέσα από εμπρηστικές διαστρεβλώσεις, δαιμονοποιήσεις και ρατσιστικής έμπνευσης υστερίες, ακόμα και εκείνοι που τις εκφέρουν έχουν να χάσουν. **Οι προτεινόμενες ρυθμίσεις βρίσκονται σαφώς στο μέσο όρο (αν όχι λίγο κάτω από αυτόν) των υπόλοιπων ευρωπαϊκών χωρών και είναι εύλογες και δικαιολογημένες, όσο και επιφυλακτικές και προσεκτικές.** Αξίζει λοιπόν να σημειώσουμε κάποια σημεία που χρήζουν προσοχής από ειδικούς και μη, από τους κατέχοντες πολιτικά αξιώματα αλλά και κυρίως τους απλούς πολίτες:

- 1- Σήμερα υπάρχει ήδη «αλλοίωση» του 'δήμου' στο βαθμό που για πολλά έτη εργαζόμενοι και τα παιδιά τους στη χώρα δεν έχουν κανένα απολύτως δικαίωμα να πουν τη γνώμη τους ακόμα και για το πού πρέπει να μπουν κάδοι καθαριότητας ή μια παιδική χαρά.
- 2- Αξίζει να αναλογιστούμε τι θα λέγαμε και πώς θα αντιδρούσαμε εάν έλληνες μετανάστες για δεκαετίες στην Αμερική, τη Γερμανία κλπ. είχαν δικαίωμα (υποχρέωση) μόνο να εργάζονται και όχι να λένε τη γνώμη τους, ούτε καν για ζητήματα που τους αφορούν άμεσα σε τοπικό επίπεδο. Ο κίνδυνος λοιπόν για την Ελλάδα δεν είναι εκείνος της «αλλοίωσης» της εθνική ομοιογένειας αλλά η αναβίωση ενός αποκρουστικού καθεστώτος ειλιών και πληβείων. Στο δημοκρατικό σύστημα δεν χωρεί τέτοιος αποκλεισμός.
- 3- Το μεταναστευτικό και ο κώδικας ιθαγένειας έχουν αποδειχθεί εξαιρετικά προβληματικά και παρωχημένα, ακριβώς επειδή καμία κυβέρνηση δεν τα άγγιξε όταν έπρεπε. Αποτέλεσμα είναι σήμερα η Ελλάδα να βρίσκεται κάτω από όλες τις χώρες της ΕΕ των 27 στις σχετικές ρυθμίσεις. Ως τέτοια σήμερα το «μεταναστευτικό» βρίσκεται ενώπιόν μας ως γόρδιος δεσμός και χρήζει ανάλογων - όσο και νηφάλιων και δημοκρατικών - λύσεων.
- 4- Η απόδοση ιθαγένειας στους ανθρώπους με αποδεδειγμένα ισχυρούς δεσμούς με την Ελλάδα, έχει μέγιστο όφελος πρώτα απ'όλα για το σύνολο των Ελλήνων και κατόπιν για τους πολιτογραφηθέντες. Η ισότητα δικαιωμάτων ανάμεσα στους κατοίκους της χώρας που έχουν κτίσει παραγωγικά το κέντρο της ζωής τους και το μέλλον τους στην Ελλάδα, μόνο καλό μπορεί να κάνει σε όλους τους εργαζόμενους, ιδιαίτερα στη νέα γενιά, απέναντι σε φαινόμενα ανασφάλιστης ή επισφαλούς απασχόλησης, εκμετάλλευσης, ολιγαρχίας και κρίσης της δημοκρατίας. Η διατήρηση μεγάλου μέρους της εργατικής δύναμης σε επισφαλή θέση έχει προφανώς αρνητική επίπτωση σε όλους τους εργαζόμενους (ασφαλιστικά-εργασιακά δικαιώματα), ενώ συντηρεί τις ολιγαρχίες και τους ισχυρότερους που εμμέσως ή άμεσα εκμεταλλεύονται αυτήν την κατάσταση.
- 5- Γιατί λοιπόν ακριβώς εκείνοι που θα έπρεπε να προσβλέπουν στην υπηκοότητα ή το δικαίωμα ψήφου στις τοπικές εκλογές για τους μετανάστες να αντιδρούν σε αυτή τη μεταρρύθμιση; Η απάντηση ίσως βρίσκεται στην αρκετά παλιά (και ενίοτε δύσοσμη, βλ.«Βατοπέδιο») διαπλοκή ανάμεσα σε κομμάτι της πολιτικής τάξης και τους υπερπατριώτες και τους μονοπωλητές της εθνικής ταυτότητας με το αζημίωτο. Αυτή η πολιτική ομάδα από τα όρια του 'κέντρου' έως την ακροδεξιά είναι και εκείνη που

σήμερα, επισείοντας την ανύπαρκτη απειλή σκιάχτρο της «αλλοίωσης της εθνικής ομοιογένειας», επιδιώκει να στρέψει τους λιγότερο ισχυρούς και λιγότερο ενημερωμένους - ή απλά χειραγωγημένους. Συχνά σε αντίθεση προς τα ίδια τους τα συμφέροντα για μια πιο δίκαιη κοινωνία. Ένα παράδειγμα: σε ποιον μπορεί να συμφέρει να μην έχουν δικαιώματα τα παιδιά μεταναστών όταν εισέρχονται στην αγορά εργασίας; η ευάλωτη θέση τους αποβαίνει σε βάρος ολόκληρης της νέας γενιάς ανεξαρτήτως ιθαγένειας που ανταγωνίζεται αυτό το χαμηλά αμειβόμενο και λιγότερο προστατευμένο από το νόμο εργατικό δυναμικό.

- 6- Η νηφάλια ρύθμιση (όπως εκείνη που πρότεινε η Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου <http://www.hlhr.gr>) που εκτιμά την πραγματική ένταξη του πολιτογραφηθέντα στην ελληνική κοινωνία καθώς και τη δυνατότητά του να συμμετάσχει ενεργά και ουσιαστικά στην ελληνική πολιτική κοινότητα, σύμφωνα με τις θεμελιώδεις δημοκρατικές αρχές οι οποίες την διέπουν, είναι επαρκής για να κατευναστούν οι, κατά τη γνώμη μας αβάσιμοι, φόβοι 'αυτόματης' απόδοσης ιθαγένειας.
- 7- Επιπλέον το προτεινόμενο σχέδιο νόμου επιδέχεται ουσιαστικών βελτιώσεων που θα βοηθήσουν την εφαρμογή του στην πράξη, αποφεύγοντας ασάφειες:
- Δεν είναι σαφής η σκοπιμότητα της ρύθμισης για συμμετοχή στις τρεις πρώτες τάξεις υποχρεωτικής εκπαίδευσης. Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε τρεις τάξεις του Δημοτικού. Εξαιρείται επίσης ένα σημαντικό κομμάτι για το οποίο έχουν επενδυθεί δημόσιοι πόροι: οι μετανάστες που έχοντας μεταναστεύσει ανήλικοι και έχοντας φοιτήσει λίγα έτη (λιγότερα των έξι) και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση αποφοιτούν από ελληνικά πανεπιστήμια. Θα ήταν δοκιμη μια ρύθμιση ως εξής: **"...το τέκνο αλλοδαπών που έχει φοιτήσει για έξι τουλάχιστον έτη σε ελληνικό εκπαιδευτικό ίδρυμα στην Ελλάδα."**
 - χρειάζεται να καλυφθούν οι περιπτώσεις γονικής μέριμνας από τρίτους (και όχι τους γονείς). Αυτό μπορεί να καταστεί σαφές και ερμηνευτικά αλλά θα βοηθούσε η διαζευκτική αναφορά **"των γονέων ή των ασκούντων τη γονική μέριμνα στην Ελλάδα"**.
 - η παρ.2 του 1Α είναι δόκιμο **να δίνει τη δυνατότητα πολιτογράφησης με την πλήρωση των προϋποθέσεων που αναφέρονται και όχι μετά από το 18ο έτος της ηλικίας των παιδιών**. Είναι προβληματικό να τα διατηρεί στην αναμονή της απονομής αυτού του δικαιώματος για δεκαετίες (για περίοδο δηλαδή μεγαλύτερη ακόμα και για τους μη γεννηθέντες ή μεταναστεύσαντες ανήλικους στη χώρα) οδηγώντας σε διακρίσεις και δυχεραίνοντας τελικά την ίδια την εφαρμογή του νέου κώδικα ιθαγένειας στην κοινωνία.
 - η ρύθμιση για νόμιμη διαμονή είναι εύλογη σε έναν κώδικα ιθαγένειας. Ωστόσο, ενόψει πολύχρονης προβληματικής πολιτικής αδειών διαμονής, πολλοί έχουν εκπέσει της νομιμότητας ή δεν έχουν συνεχή νόμιμη διαμονή όχι με δική τους ευθύνη. Μπορεί, διατηρώντας τη ρύθμιση εδώ για νόμιμη διαμονή, **να προστεθεί μια μεταβατική διάταξη μόνο για την πρώτη εφαρμογή του νέου νόμου που να προβλέπει για ένα περιορισμένο χρόνο - κυρίως με στόχο τη λεγόμενη μιάμιση γενιά - τη δυνατότητα υποβολής αίτησης πολιτογράφησης μόνο με το στοιχείο της πραγματικής (και όχι αναγκαστικά συνεχούς και νόμιμης) διαμονής και των αποδεδειγμένων δεσμών με τη χώρα όπως και της ένταξης στην ελληνική κοινωνία.**
 - **Η προϋπόθεση της εν τοις πράγμασι πενταετούς συνεχούς διαμονής μέσα από μεταβατικές διατάξεις ειδικά για την παρούσα «μιάμιση» και «δεύτερη» γενιά μεταναστών (παιδιά που μετανάστευσαν ανήλικα ή γεννήθηκαν) που έχουν βρεθεί εκτός νομιμότητας λόγω του προβληματικού συστήματος αδειών διαμονής που ισχύει έως σήμερα, είναι απαραίτητη για την πολιτογράφηση ακριβώς του δυναμικού κομματιού της νέας γενιάς που έφερε το ζήτημα της ιθαγένειας των παιδιών των μεταναστών στη δημόσια συζήτηση και νομιμοποίησε την αναγκαιότητα και σκοπιμότητα της διεύρυνσης της ιδιότητας του Έλληνα πολίτη.**
 - **ο περιορισμός του δικαιώματος του εκλέγεσθαι, ελληνική πρωτοτυπία εάν ψηφιστεί ως έχει, μπορεί να αποβεί εξαιρετικά προβληματικός** στην πρακτική εφαρμογή του. Κινδυνεύει να δημιουργήσει

δημότες 2 κατηγοριών, ενώ μπορεί να οδηγήσει και σε πρακτικά προβλήματα νομιμοποίησης και διαδικασίας (πχ. δυσχέρεια στον ορισμό αντιδημάρχων αλλά και νομιμοποίηση δημάρχων) εκεί όπου οι ιδανικότεροι και πλέον ψηφισμένοι σύμβουλοι μπορεί να είναι αλλοδαποί. Αν και η Ελλάδα δυστυχώς δεν έχει ακόμη επικυρώσει τη Διεθνή Σύμβαση για τη συμμετοχή των Μεταναστών στη Δημόσια Ζωή μπορεί τουλάχιστον να μη βλάψει τη δημοκρατική της συνοχή αποδίδοντας ίσα δικαιώματα πολιτικής συμμετοχής στους επί μακρόν διαμένοντες (όπως άλλωστε υποδεικνύει και η σχετική οδηγία 2003/109/ΕΚ)

- Το ύψος του παραβόλου πρέπει να είναι αναλογικό ως προς το κόστος των ανάλογων επιτροπών και των επιπλέον διαδικασιών που απαιτούνται. Λόγω του συμβολισμού του σε πολλές χώρες δεν είναι υψηλότερο από το χαρτόσημο για την έκδοση ενός δελτίου ταυτότητας. Εάν διατηρηθεί στα 1000 € τότε είτε λειτουργεί αποτρεπτικά, είτε με εισπρακτική λογική αφαιμάξης μιας οικογένειας, κάτι που δεν αρμόζει στην οικοδόμηση σχέσης κράτους-πολίτη και μάλιστα στην πρώτη ανάλογη συναλλαγή του υπό πολιτογράφηση με τη διοίκηση. **Ως εκ τούτου το παράβολο επείγει να μειωθεί με βάση την εκτίμηση της επιβάρυνσης της διοίκησης για την εξέταση των αιτήσεων πολιτογράφησης Ένα αναλογικό παράβολο ενδέχεται να κυμαίνεται ανάμεσα στα 50-200€.**
- 8- Αξίζει να δούμε και να διαβάσουμε προσεκτικά το νόμο. Αξίζει να φανταστούμε μια νέα ελληνική κοινωνία.

Η ιδιότητα του πολίτη στην Ελλάδα και στην Ευρώπη

Το κύριο επιχείρημα όσων κινδυνολογούν επεισείνοντας απειλές «αλλοίωσης» του πληθυσμού από την την ευχερέστερη απόδοση ιθαγένειας στα παιδιά των μεταναστών και τους γονείς τους είναι ότι απειλείται η εθνική «ομοιογένεια».

Αυτό το επιχείρημα αγνοεί ότι η Ελλάδα, όπως και κάθε σύγχρονο έθνος-κράτος, έχει ιδρυθεί, μετασηματιστεί και εξελιχθεί μέσα από συγκλίσεις διαφορετικών τοπικών και περιφερειακών πολιτισμικών ταυτοτήτων και ότι ο καθένας μας κουβαλάει έναν πλούτο από εντελώς διαφορετικές εθνοτικές, συνειδησιακές και κοινωνικές ταυτότητες.

Επίσης αποκρύπτει ότι η επίκληση μιας υποτιθέμενης ενιαίας και μονολιθικής «εθνοθησκευτικής ομοιογένειας» και μάλιστα μέσα από δεσμούς αίματος που παραμένουν ευδιάκριτοι ως ευθεία γραμμή ανά τους αιώνες, δεν είναι παρά ένας μύθος που αποτέλεσε πάντα εργαλείο αποκλεισμού και διακρίσεων με δυσμενείς συνέπειες για το συλλογικό συμφέρον και όχι μόνο για τα άμεσα και ορατά του θύματα. Αν ο μύθος αυτός ευσταθούσε, τότε η μοναδικότητα αυτής της γωνιάς της υφελίου θα συγκέντρωνε το έκπληκτο ενδιαφέρον γενετιστών και μελετητών του DNA.

Αντιθέτως, σε κάθε ιστορική περίοδο οι κάτοικοι της επικράτειας αναγνώρισαν εαυτούς γύρω από ένα σύνολο κοινών πεποιθήσεων και, συχνά θρησκευτικής και πολιτιστικής, συνείδησης. Έτσι σε κάθε εποχή, το 'δίκαιο του αίματος' και η ιθαγένεια με βάση ένα κοινό 'γένος' δεν είναι παρά 'δίκαιο του εδάφους' (πολίτες=κάτοικοι) που στη διαδικασία αναγνώρισης και οικοδόμησης μιας κοινής εθνικής και πολιτισμικής ταυτότητας μετατρέπεται σε δίκαιο του αίματος (πολίτες=κάτοικοι με κοινή 'καταγωγή' και 'θρησκεία').

Συχνά αυτή η ταυτότητα καθοριζόταν σε σχέση με τους άλλους και στα πλαίσια συγκρούσεων και πολέμων. Σήμερα, όπου τουλάχιστον σε αυτήν την ήπειρο, οι θρησκευτικοί πόλεμοι είναι απίθανοι, οι κάτοικοι της χώρας που επιθυμούν να ενταχθούν παραγωγικά σε μια πολιτική ενότητα και συλλογικότητα μπορούν να αναγνωριστούν γύρω από συνταγματικές αξίες της αξιοπρέπειας, της

πλήρους πολιτικής και κοινωνικής συμμετοχής, τις ελευθερίες, τα δικαιώματα και το στόχο της κοινωνικής ισότητας, σε ένα δημοκρατικό κράτος δικαίου.

Αν δούμε πώς οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες έχουν αναπτύξει τις δικές τους πολιτικές ιθαγένειας και πολιτογράφησης θα διαπιστώσουμε ότι οι σχεδόν όλες τους έχουν προβλέψει μια λιγότερο ή περισσότερο ευνοϊκή πρόσβαση της δεύτερης γενιάς μεταναστών στην ιθαγένεια. Η πλειοψηφία τους (2 στις 3 ευρωπαϊκές χώρες) παραχωρεί την ιθαγένεια σε όσους γεννήθηκαν στη χώρα είτε αυτόματα με τη γέννηση (25%) είτε μετά από 3 έτη (22%) ή 5 έτη (19%). **Η Ελλάδα είναι πλέον η μόνη χώρα που δεν προβλέπει κάποια ειδική ρύθμιση για τους μετανάστες δεύτερης γενιάς για πρόσβαση στη δυνατότητα να γίνουν έλληνες πολίτες πριν από τους γονείς τους.** Ακόμα και οι υπόλοιπες χώρες με αυστηρές προϋποθέσεις (Αυστρία, Ιταλία, Κύπρος) προβλέπουν ευνοϊκότερους όρους πρόσβασης στη μακρά διαμονή και ειδικές ρυθμίσεις για τη δεύτερη γενιά).

Αντίστοιχα, ένας μεγάλος αριθμός ευρωπαϊκών χωρών (11: 41%) χορηγεί στην 1η γενιά μεταναστών την ιθαγένεια σε λιγότερα από 5-6 χρόνια και 14 χώρες σε 8-10 χρόνια.

Όταν εφαρμοστεί η πρόσφατη διακήρυξη του Πρωθυπουργού κ. Παπανδρέου δεν πρόκειται να συμβεί κάτι το συνταρακτικό, αλλά απλά η Ελλάδα θα εναρμονίσει τις πολιτικές της ιθαγένειας κάπου κοντά στο μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην εποχή της νέας μετανάστευσης.

Ωστόσο, ακόμα και αν παραχωρηθεί η ιθαγένεια αυτή θα παραμείνει νεκρό γράμμα εάν δεν συνοδεύεται από την αποτελεσματική εφαρμογή της νομοθεσίας κατά των διακρίσεων και από συμμετοχικές δομές, αντάξιες σε μια δυναμική και αναπτυσσόμενη ελληνική κοινωνία.

Γι αυτό χρειάζεται χορήγηση του καθεστώτος μακράς διαμονής στους εκατοντάδες χιλιάδες διαμένοντες πάνω από πέντε και δέκα χρόνια στην Ελλάδα - συμπεριλαμβανομένης της λεγόμενης «μιάμιση» γενιάς - το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι στις δημοτικές εκλογές, και η ενίσχυση και συμμετοχή των οργανώσεων μεταναστών σε έναν πραγματικά δημοκρατικό δημόσιο εθνικό διάλογο για τη μετανάστευση.

Εκλέγειν και εκλέγεσθαι στις τοπικές εκλογές: Μετά από χρόνια ξενοφοβικής μεταναστευτικής πολιτικής η Ελλάδα συγκαταλέγεται ανάμεσα στη μικρή μειοψηφία των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που εμποδίζουν τη συμμετοχή όλων μεταναστών στη δημόσια ζωή. Στις μισές ευρωπαϊκές χώρες οι μετανάστες ψηφίζουν, ενώ στο 18% ψηφίζουν, αλλά και εκλέγονται στις τοπικές εκλογές. Η απουσία δυνατότητας συμμετοχής στις τοπικές εκλογές, αποτελεί ένα σοβαρό δημοκρατικό έλλειμμα κυρίως για τις χώρες εκείνες στις οποίες οι μετανάστες αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι του εργατικού δυναμικού, της χειρωνακτικής εργασίας και των υπηρεσιών. Με άλλα λόγια όταν εκατοντάδες χιλιάδες ή εκατομμύρια ζουν και εργάζονται σε μια χώρα αλλά δεν έχουν λόγο στη διαχείριση των κοινών και σε αποφάσεις που τους αφορούν τότε υπάρχει πρόβλημα. Η δημοκρατική συμβίωση απειλείται από την εκμετάλλευση ενός εργατικού δυναμικού χωρίς πολιτικά δικαιώματα - αλλά και υποχρεώσεις - και οι κοινωνικές εντάσεις караδοκούν ως νομοτελειακή συνέπεια.

Το πρόβλημα είναι ακόμη μεγαλύτερο στις χώρες εκείνες όπου ούτε η ιθαγένεια χορηγείται εύκολα στους μετανάστες 1ης γενιάς. Με εξαίρεση την Τσεχία και την Πολωνία, που έχουν ανάλογα αρνητικές πολιτικές ιθαγένειας και πολιτικής συμμετοχής, αλλά δεν φιλοξενούν σημαντικούς αριθμούς μεταναστών, **όλες οι υπόλοιπες χώρες σε ένα από τα δύο πεδία (ιθαγένειας ή εκλέγειν-εκλέγεσθαι σε τοπικές εκλογές) παρέχουν δικαιώματα είτε πολιτικής συμμετοχής, είτε πρόσβασης στην ιθαγένεια.** Μόνον η Ελλάδα και η Κύπρος είναι απόλυτα αρνητικές, αδικαιολόγητα ως προς το βαθμό παραγωγικής συμμετοχής του μεταναστευτικού δυναμικού στην οικονομία και κοινωνία τους.

Όταν παραχωρηθεί το δικαίωμα ψήφου στους μετανάστες μακροχρόνιας διαμονής στην Ελλάδα η Ελλάδα απλά θα ενταχθεί στην πλειοψηφία των δημοκρατικών χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου οι μετανάστες ψηφίζουν και εκλέγονται στις δημοτικές εκλογές.

Πολιτική συμμετοχή και διαβούλευση: Το πρόβλημα της Ελλάδας που ανέδειξε η έρευνα για την Ένταξη των Μεταναστών (Migration Policy Index) είναι ότι οι πολιτικές της για τη μετανάστευση δεν περιέχουν την παραμικρή διέξοδο για δημοκρατική συμμετοχή και για δικαιώματα στους μετανάστες παρά την πολυετή παραγωγική τους συμβολή στην κοινωνία και οικονομία.

Χώρες με κλειστές πολιτικές ιθαγένειας για την 1η γενιά παρέχουν ευνοϊκότερους για τη 2η γενιά, ή δίνουν τη δυνατότητα ψήφου στις τοπικές εκλογές ή για συμμετοχή σε δημόσια διαβούλευση για θέματα που τους αφορούν (μεταναστευτική πολιτική). Αντίθετα ακόμη και στο τελευταίο αυτό τομέα η Ελλάδα συγκαταλέγεται ανάμεσα στη μειοψηφία των χωρών που δεν «ακούν» θεσμικά τους μετανάστες, αλλά και δεν χρηματοδοτούν τις οργανώσεις τους.

Όταν οι οργανώσεις μεταναστών και των δικαιωμάτων τους κληθούν να συμμετάσχουν στην Επιτροπή Κοινωνικής Ένταξης των Μεταναστών, από την οποία έως σήμερα αποκλείονται σκανδαλωδώς, χρηματοδοτώντας τις κυριότερες εξ αυτών, τότε η Ελλάδα απλά θα πράξει το αυτονόητο, όπως και η μεγάλη πλειοψηφία των χωρών της ΕΕ στοχεύοντας στη δημόσια νομιμοποίηση των πολιτικών και στην κοινωνική συνοχή και δικαιοσύνη.

Νέες ρεαλιστικές και γενναίες πολιτικές ιθαγένειας και πολιτικής δημοκρατικής συμμετοχής των μεταναστών, τόσο με το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, όσο και με την πλήρη και ισότιμη συμμετοχή στη δημόσια ζωή και διαβούλευση για τα κοινά αγαθά και τους νόμους, δεν είναι παρά μια επιτακτικά αναγκαία ρήξη με φοβικές και ανιστόρητες μεταναστευτικές πολιτικές. Γιατί σε μια ραγδαία εξελισσόμενη και γόνιμη κοινωνία και νέα γενιά αξίζει ένα κράτος που εκτιμά και στηρίζεται στους ανθρώπινους πόρους της και δεν φοβάται να ξαναφανταστεί την πολιτική της συγκρότηση.

Πηγή στατιστικών στοιχείων: *Migrant Integration Policy Index*, <http://www.integrationindex.eu>

Οι παραπάνω διαπιστώσεις μας καλούν να στηρίξουμε με εποικοδομητική κριτική το νέο νομοσχέδιο και να προωθήσουμε την πληρέστερη κοινωνική και πολιτική ένταξη των αλλοδαπών συμπολιτών μας στην ελληνική κοινωνία και δημοκρατία.

Μίλτος Παύλου,

Διευθυντής Εθνικού Παρατηρητηρίου του Ρατσισμού και της Ξενοφοβίας

ΕΝΩΣΗ-ΚΕΜΟ/i-RED

Άννα Τριανταφυλλίδου,

Επίκουρη Καθηγήτρια, Δημοκρίτειο Πανεπιστημίο Θράκης,

Κύρια Ερευνήτρια ΕΛΙΑΜΕΠ.